

කස්තීරම බී බී කුරුප්පු

ලි සුගීය දා ගම රට ගොස් සිටියදීම මට සුළුවක් ඇරැඹුණේ ය. ප්‍රාදේශීය සාහිත්‍ය උත්සවයක් සඳහා වූ එම ඇරැඹුමේ සඳහන් වූයේ ප්‍රාදේශීය ලේකම්වරිය විසින් එය සංවිධානය කරනු ලබන්නේ දිස්ත්‍රික් ලේකම්ගේ නියාමනය ඇති ව බව ය.

මම ඒ ආරාධනාව රැගෙන ආ ආචාර්ය උපාධිධාරී මිත්‍රයාගෙන් එම වචන දෙකේ තේරුම ඇසුවෙහි. නියාමනය නම් නියාමක යන්නට සම්බන්ධ විය හැකි යයි කී මහු, සුළුවක් යන්නෙහි නිරූපිතය නොදන්නේ ය. සුගීය යන අරුත දෙන්නකැයි කීමේ අනුමාන ය.

තව තාක්ෂණයෙන් හා වින්තනයෙන් ශිෂ්‍යයන් වෙතක් වන ලෝකයේ භාෂාවක් පරණ භාලයට නිදී කිරීමත් පැවතිය නොහැකිය. පරණ වචන හා යෙදුම් පමණකින් සැදීමට පත් විය නොහැකිය. අලුත් අලුත් වචන වලින්ද කිරීමත් විය යුතුය. එසේ කිව යුත්තේ, කවරුද කෙසේ කිවත් බොහෝ තව අදහස් ප්‍රකාශනයේදී සිංහල වචන හා යෙදුම් ප්‍රමාණවත් නොවන නිසාය.

එහෙත් අනවශ්‍ය පරිදි හුදු ආටෝපයට පමණක් අලුත් වචනයක් නොමැතිව පිරිමසා ගත හැකි නැතද මේ විදිගේ විවරුණ නිර්මාණ කිරීම නම් මට පෙනෙන විදිහට විවිච්චිකි. "අපනයනික" යනුවෙන් පදයක්ද පුළුන්පත් වල පුන පුනා ලියනවා දුටුවෙමි. එවැනි වචනක් කිසිම වාරයකට නැතිව හැඩගස්වා ගන්නා ඒවාය.

ගමේ සිටියදී මා ගුවන් විදුලියට සවන් දුන්නේ නැති තරමය. එහෙත් රූපවාහිනියේ නාලිසා ගණනාවක ප්‍රචාර වරින් වර නැරඹුවෙමි. රූපවාහිනියේ නිකර නිකර ප්‍රචාරය වූ වෙලෙද දැන්වීමක් මට මතකය.

"නුවණක්කාර අය ගන්නෙම රත්ති"

මේ කිරි පිටි අලෙවි කරන දැන්වීමකි. එහි අමුත්තක් නැතැයි එක් වරටම සිතෙනු ඇත. මදක් විමසා බැලූ විටය, එහි ඇති අරුමය තේරුම ගත හැක්කේ. එහි ඇත්තේ අනවශ්‍ය ආලේප දැමීමකි. "නුවණක්කාරයෝ" යන්න සිංහල කටට හුරු වචනයකි. එය "නුවණක්කාර අය" කියා කඩා දක්වන්නෝ ඇයි? එහි ඇති අසිංහල ගතිය නොදන්නා නිසාද? එයට අකමැති නම් "නුවණැත්තෝ" කියන්නටත් පිලිවන. එසේ නොකරන්නේ වචනයට අනවශ්‍ය ඔපයක් දීමට, දිග්ගැස්සීමට ය. මා මෙසේ අවධාරණය කරන්නේ වෙනත් භාෂා වල වචන සහ යෙදුම් හැකි තරම් කෙටි කිරීමේ ප්‍රවණතාවක් පවතිද්දී සිංහලයේ පමණක් තේරුමක් නැතිව වචන සහ වගන්ති දිග්ගැස්සීමේ රුචියක් බොහෝ විට දක්නට ඇති හෙයිනි. එයින් බස මප වැටෙන්නේ නැත. සුගම වන්නේ හෝ අරුත්බර වන්නේ නැත.

රූපවාහිනියේ මා දුටු ලොකුම විකාරය මිශ්‍ර සිංහලය. ඉස්සර අප මිශ්‍ර සිංහල නමින් හැඳින්වූයේ සංස්කෘත වචන බහුල ව යොදන සිංහල ය. අද එය සපුරා වෙනස් ව ඇත. අනන්ත නිදසුන් දැක ගත හැකිය. තරුණ නිවේදක, නිවේදකාවෝ මේදිලා පුදුම හැකියාවක් පළ කරන්නෝය. එක් නාලිකාවක තරග වැඩ සටහනක් මෙහෙය වූ තරුණයෙක් විය. මහුට දිනුම "වින" එකකි. යවනවා "සෙන්නඩ" කිරීමකි.

මය විදිහට ඉංගිරිසි, සිංහල හරි හරියට භාවිතා කිරීමය, ඔහු අතින් සිදු වූයේ. මෙම අසනීපය වැළැඳුණ තවත් බොහෝ නිවේදක නිවේදකාවෝ සිටියහ - සිටිති. මට එක්තරා සැකයක් ඇති විය. මෙම දෙබිසි භාෂාව කතා කරන දරු දැරියන් සිංහල, ඉංග්‍රීසි දෙකෙන් එකක්වත් හරිහැටි දන්නවාද යන සැකයයි ඒ. ඊට වඩා දරුණු සැකයක්ද ඇති විම නම් කණගාටුදායකය. ඒ තවත් කාලයක් යන විට අපට ඉතිරි වන්නේ ඉංගිරිසියට යට වූ, අඩපණ වූ සිංහලයක් ද යන සැකයයි.

එසේ අඩපණ විමේ ඉතා අහිතකර ලක්ෂණය වනු ඇත්තේ සිංහලයේ පීච ගුණය රැගත් ශබ්ද ප්‍රයෝග සහිත ප්‍රකාශන ගන්තිය සපුරා ඉවත්ව යාමය. මෙම ඉංගිරිසි ආක්‍රමණය නොහොත් ආරාධිත විසින් කරනු ඇත්තේ එම ප්‍රවණතාව තව තවත් වර්ධනය කිරීමය, ඉක්මන් කිරීමය.

ඉංගිරිසි භාවිතය නොහොත් මිශ්‍රණය එකැනින් තවතින්නේ නැත. ශ්‍රී ලංකාවේ රූපවාහිනිය පටන් ගත් අවදියේ සිංහල හා ඉංගිරිසි වැඩ සටහන් වෙන් වෙන්ව ඉදිරිපත් වූණු හැටි මට මතකය. දැන් සිංහල වැඩ සටහනකට කොහෙත් හරි ඉංගිරිසි විංගවන්නට ඕනෑය. ජාතික රූපවාහිනියේ උදේ රැසින් "සිවු දෙසින්" පටන් ගන්නේ "වරුල්ලි" යන ඉංගිරිසි වචනය පෙන්වීමෙන් පසුවය. මේ කතා කරන්නේ ලෝකයේ "සිවු දෙස" ගැන බව නොදන්නා කෙනෙක් ඇද්ද? "පුළුන් වියමන" යටින් "නිව්ස් ටෙක්ස්ට්" යන ඉංගිරිසි වචන දෙක ඇත. "වියමනක්" මට නම් ආගන්තුක වචනයකි. එතැන වියමනක් කරන්නට වෙලාවක් නැත. පෙන්වන්නේ නැතහොත් කියන්නේ ප්‍රවානිති එකක් හෝ දෙකක් පමණි. මෙය සිරස රූපවාහිනියේ නිව්ස් ආශ්‍රී අනුකරණයෙන් කරන්නක් විය යුතුය. ස්වාධීන රූපවාහිනියේ "ක්‍රිමෝවි ක්ලම්" නමින් වැඩ සටහනක් ඇත. මුළු වැඩ සටහනම සිංහලෙහි. නම පමණක් ඉංගිරිසියෙනි. ජාතික රූපවාහිනියේ ගායනා තරඟයේ අවසන් වටයට තේරුණු අයගේ නාම ලේඛනය ඉදිරිපත් කරන තැන එන්නේ "ශ්‍රී ලංකන් ලයිෆ්" යන ඉංගිරිසි පාඨයයි.

සිංහල වැඩ සටහන් වලට ඉංගිරිසි "නම්" නැතුවම බැරි තරමට අපේ සිංහලෙන්, රූපවාහිනියත් පිරිසිලා ද? මේ විකාරය තරමක විට මට මතක් වූයේ කොළඹ යුනිවර්සිටියේ පෙදෙසේ (කලින් ආගුට්ටන් කලේ) නිවුණු භූමි භාගයේ) ඇති නවීන අවන්හලකි. එහි යන්නන් වාඩි වන්නට හැකිත් පළ කරන හෙක් බලා සිටිය යුතුය. කතා බහත්, අන්

.....එබව විලිනුරු වශයෙන් නවකතාකරු ලියනයේ අමරකීර්ති කියා තිබුණේ "නිර්මාණශීලී ලේඛනය ආච්ඡාදනය අසර විනාශය තුළ බිර කළ යුතු නොවන බව" ය. ණ න ළ ල ගැන නම් වමන් ඒ කතාව විලිගනිමි. එහෙත් බහු ඊට වඩා දුර යන්නේය. ඔහු ලියා ඇත්තේ භාෂාව, දුස්කර, අධ්‍යක්ෂ, දක්ෂ, ලක්ෂන, විශේෂ ආදී වශයෙන් කොතෙදෝ නැති කාලුර "ණ" යන්නයක් ඇතිවය. එයත් නොකොට, තවත් ලිහිල් කළු නම් වම එකඟ වන්නෙවි.

සියළු දෙයන් ඉංගිරිසියෙනි. අවන්හලේ නාම පුවරුව පමණක් තනිකර සිංහලෙන්ය. සුවිසල් සුදු පසු බිමක රතෙන් ලියා ඇති වචනය "විනෙන් නැති වීන කැම". එහෙම වූණේ ඉංගිරිසි කතා කරන සේවා ලාභිගෙන් අවන්හල පිරිලාය.

මට තවත් නිදසුනක් මතක් වෙයි. නමසිය හතලිස් නමයේ ලංකා විශ්ව විද්‍යාලයේ බොද්ධ සංගමයේ සාමාජිකයන් අමතා දේශනයක් සඳහා පැමිණි වර්ගරාම වාසී නාරද හාමුදුරුවන් වාඩි වී සිටියේ ජෝජ් රාජ ගාලාවේ වේදිකාව මතය. පටන් ගැනීමේදීම පැමිණිල්ලක්, වෝදනාවක් කරන්නට උන් වහන්සේ කල්පනා කළහ. ඒ පුටුවට පිරවුවයක් දමා නොතිබීම ගැන ය. ප්‍රංශයේ දෙසුමකට ගිය විට මෙම මඳිපාටුව නොතිබුණු බව පෙන්වා දුන් නාරද හාමුදුරුවෝ ප්‍රංශ ජාතිකයින්ගේ දැනුම පෙන්වන්නට තවත් නිදසුනක් දැක්වූහ. ඒ ප්‍රංශ භාෂාවෙන් ලියූ දහම ගැන ලියවුණු පොතකි. පොතේ නම සිංහලය -

"පිරන් තුල".

සිංහල නම් ඔරොත්තු නොදෙන්නේ අපේ උදවියටය.

ඩී.එම්.කාරියකරවතගේ ගේ කෙටි ලිපියක් සැප්තැම්බර් 14 දා ඉරිදා ලක්බිම පත්තරයේ පළ විය. මෙවර සාහිත්‍ය උළෙලේදී සම්මානය ලත් නවකතාව "අටවක පුත්තු" නම් පොතේ අසර දුබලතා ගැනය, එම ලිපියෙන් කියැවුණේ. එයට පිළිතුරු වශයෙන් නවකතාකරු ලියනනේ අමරකීර්ති කියා තිබුණේ "නිර්මාණශීලී ලේඛනය සාමප්‍රදායික අසර විනාශය තුළ සිර කළ යුතු නොවන බව" ය. ණ න ළ ල ගැන නම් මමත් ඒ කතාව පිලිගනිමි. එහෙත් ඔහු ඊට වඩා දුර යන්නේය. ඔහු ලියා ඇත්තේ භාෂාව, දුස්කර, අධ්‍යක්ෂ, දක්ෂ, ලක්ෂන, විශේෂ ආදී වශයෙන් කොතෙදෝ නැති කාලුර "ණ" යන්නයක් ඇතිවය. එයත් නොකොට, තවත් ලිහිල් කළා නම් මම එකඟ වන්නෙමි.

අමරකීර්ති සරසවි ඇදුරෙකි. එම නිසා මෙම අදිලි තවත් බරපතල වන්නේ ය. පසුබිසදක මහාචාර්ය ඒ.ඒ. සුරවීර කියා තිබුණු කතාවක් මතක් කළ යුතුය. ඔහු කීමේ "නිවැරදි සිංහල ලිවීම සංස්කෘතියක් අපට නැත" කියාය. එම පරිනාතිය වර්ධනය කිරීමට මහාචාර්යවරුන් පමණක් නොව බොහෝ සරසවි ඇදුරුන් ද සම්මාදන් වී ඇත. වෙනත් වචනයෙන් කිවහොත් නිවැරදි සිංහල, යටත් පිරිසෙයින් උක්තානුක්ත හේලය සහ උක්තාබාහ සම්බන්ධය අනුගමනය කරමින් ලිවීමට, ඒ බොහෝ දෙනෙක් අසමත් වෙති. ඒ අතින් බැලූ විට මෙම තත්ත්වය වෙනස් කිරීමට වෙනෙස ගත යුත්තේද එම උගන්තුය. එබැවින් සිදු වන පාටක් නැත. මහාචාර්ය සුරවීර ඇතුළු සියළු දෙනාම මුහුණට රකිති. ඉදහිට හඬක් නගන්නේ කාර්යකාරවන වැන්නෙකු පමණ ය.

සිංහල අකුරු ලිවීම පමණක් නොව, බස් වහරන් ලිහිල් කළ යුතු බවට හඬ නගන්නන් අතර මුල් තැනක් ගන්නේ අපිත් තිලකසේනාය. ඔහු සමග ඉන්ද්‍රා පෙරේරා කළ සාකච්ඡාවක් 2008 ජනවාරි 6 වැනි ඉරිදා ලක්බිමෙහි පළ විය. "ලේඛකයා සතු වාක්ෂෝභය කල්පදු නොකර කට වහරේ ව්‍යාකරණයත්, ව්‍යාකරණවත් රඳවා ගත යුතු බව" ඔහු කියා ඇත. මා දකින එක් අනතුරක් නම් කෘතිම භාෂාවක් යොදා ගැනීම නිසා කටවහරේ පීච ගුණය අපට අහිමි වීමට ඉඩ තිබීමය. කට වහරේ විශරණ පොදුවේ පිලිගන්නා තෙක් ලියන බසේ මුලික විශරණ රැක ගත යුතු යයි ද සිතමි.

මෙසේ ලියාට අපේ මව් බිමේ ලේඛක - භාෂක දෙපක්ෂය කෙරෙහි බලපෑමක් ඇති කිරීමට මා අපොහොසත් බව දකිමි. මෙය ලියන්නේ විශේෂයෙන් මෙරට සිංහල ලියන, කියන උදවියගේ දැන ගැනීම පිණිසය. ශ්‍රී ලංකාවේ කතාවට, ලිවීමට ඉංගිරිසි යෙදූ ගැනීමෙන් කරන ප්‍රදර්ශනය මේ රටේ අවශ්‍ය නොවේ. ඉංගිරිසිය මෙහි එදිනෙදා පීචනයට නැතුවම බැරිය. එනිසා මව් බිමේ නොදරුවන් කරන විකාරය අප අනුකරණය කළ යුතු නොවේ.

ඩී.බී.කුරුප්පු